

Avui he constatat una emoció gairebé tan intensa com la d'escriure o rebre una carta d'amor: **evitar que desaparega la carta**. I ho he fet amb ganes, **Josep Manel**, gràcies a l'avís de l'amic **Josep Lluís**. Podria dir que t'han salvat les paraules, literalment. L'autor del **Filant Prim** esborrà del blog, sense saber com, una carta d'amor a la seua dona i, comprensiblement, haver perdut això és com perdre un tros d'ànima: *«Amb el cor en la mà us ho dic: no sé què ha passat! He regirat els calaixos d'aquesta vella còmoda virtual i no l'he trobat enlloc. Tot s'ho ha engolit el no-res»*, va escriure ahir. Dic que l'han salvat les paraules perquè, de fet, gràcies a la cerca de fragments de la carta, exactament com havien estat publicats, hi he pogut rastrejar la resta de paraules i encadellar-les per a **restaurar-la** tal com Vidal l'havia publicada. Les primeres paraules havien estat indexades pel **Blocs de Lletres**, i aquest ham ha permès una cerca alterna des del **Huubs** i l'**IceRocket** (no, **Sant Google** no havia indexat el contingut). Un rescat d'urgència de les criptes cibernètiques. Al capdavall, el goig d'arrapar paraules al no-res.